

FRANCESC HOMES

«No poden entrar amb tancs, però fan servir el seu poder sobre la justícia»

Advocat de professió, Francesc Homs (Vic, 1969) té una doble cita amb la justícia per una mateixa causa: el 9N. El passat dimecres va declarar davant del TSJC en condició de testimoni. El 27 de febrer ho farà davant del Tribunal Suprem, aquest cop al banc dels acusats. L'actual líder del Partit Demòcrata a Madrid lamenta que la sentència ja és escrita.

*Entrevista de Nicolas Tomás
Fotografies de Jordi Play*

Tenia comptes pendents amb el fiscal?

—Simplement va passar pel meu costat i li vaig preguntar si tenia por d'algunes respostes que pogués donar.

—Com ara quines respostes?

—Resulta que el mes d'octubre del 2014 hi ha un senyor que aleshores era ministre de l'Interior que va afirmar que estava en condicions d'afinar expedients contra la meva persona, perquè Fernández Díaz es referia a mi.

Jo, inicialment, en la causa del 9N, no hi era. Va ser quan vaig ser escollit diputat a les Corts espanyoles, en una conjuntura molt complexa, que van descobrir de cop i volta que jo estava implicat en el 9N, quan era una cosa pública i notòria.

Jo veig que hi ha una Fiscalia que posa querelles davant d'una providència del Tribunal Constitucional i no en posa quan hi ha onze sentències que el Govern espanyol incompleix reiteradament.

—Quan diu que està “acumulant proves” d'irregularitats de la Fiscalia en el judici del 9N, es refereix a això?

—És la constatació de tots els fets que van passant. Jo vaig presentar un escrit de defensa on demanava uns testimonis que trobava elementals, per com es van pronunciar públicament o van prendre decisions. Estic pensant en el president del Govern espanyol i el ministre de Justícia, però també en el president del TC (i militant del PP) o el fiscal general de l'Estat, que encara ens deu una explicació a tots sobre per què va plegar. Quan jo presento un escrit de defensa i els testimonis que demano no són considerats...

—Realment esperava que fossin acceptats?

—Jo, d'esperances en un sistema judicial que el World Economic Forum considera que està en el lloc 97 d'independència judicial per sota de Tanzània i Bolívia, objectivament en tinc poques. Però estic obligat a emprendre totes aquelles accions al meu abast abans

d'anar a Europa. Per poques esperances que hi tingui, he d'acumular proves davant les instàncies europees.

—Confien que els donaran la raó a Estrasburg?

—Sí. El que passa és que ens podem trobar que això sigui d'aquí a uns anys. Espanya és, al cantó de Romania, el país més amonestat pels tribunals europeus. L'acumulació d'irregularitats, de situacions rocambolesques, de canvis de criteri de la Fiscalia, és molt contundent. Estic convençut que, si haguéssim anat a primera instància, hauria passat com el cas de Badalona el 12 d'octubre.

El president del TSJC, el tribunal que ens jutja, l'ha posat pel PP a través del Consell General del Poder Judicial. Presentar que és una justícia independent amb criteri propi i al marge dels poders de l'Estat són ganes de no voler reconèixer l'entorn en el qual estem. I això, l'Estat espanyol ho està utilitzant per combatre l'independentisme. Ells saben que no poden entrar amb tancs per la Diagonal, però fan servir el poder →

→ que tenen en la justícia. Torturen el dret a favor dels seus interessos.

—Diu que el van perseguir després de ser escollit diputat, però vostè va ser una peça clau en el 9N.

—Llavors, per què no ho van fer el novembre del 2014? Per què llavors van dir que jo no hi tenia res a veure? Jo simplement poso la seva contradicció en evidència. El jutge va dir que jo era un simple portaveu. Diria que tot el país sabia que jo no només era un portaveu, sinó que era el conseller de la Presidència, amb una quantitat de responsabilitats directes públiques i notòries.

El que em crida l'atenció és que, quan he estat escollit diputat amb una aritmètica que ve d'un diputat, descobreixen que el senyor Homs està implicat en el 9N. Jo ja els ho vaig dir: només havien de mirar la televisió. No havien d'haver esperat quinze mesos per concloure que jo hi estava implicat.

—Vostè ha arribat a dir que seria un "honor" ser condemnat. Ja es veu condemnat?

—Jo el que veig és una Fiscalia dient que no hi ha cap indicatiu de delictes i que l'obliguen a canviar el criteri. No sóc ingenu. El que veig és que s'ha fet el suplicatori més ràpid de la història del Congrés de Diputats, que s'ha fet la instrucció més ràpida del Tribunal Suprem i que s'ha fixat vista en menys d'una setmana. Observo tot això i, si hagués de fer una porra, és evident que aquesta gent té la sentència feta.

—Sense cap base legal?

—Si l'anàlisi fos jurídic, no se sustentaria. Aquesta és una defensa molt curiosa. Que jo pugui organitzar la defensa jurídica del meu cas amb l'argumentació de la Fiscalia, que és qui m'acusa, és l'expressió més surrealista de tot això. Els meus arguments en l'escrit de defensa són els de la Junta de Fiscals de Catalunya, que va dir que es podia no compartir el que va fer el Govern català, però que no generava cap tipus de conseqüència penal. El dimecres em va saber greu no poder atendre les pregun-

tes del fiscal, perquè les hauria contestat amb els arguments de la mateixa Fiscalia.

—Forçaran una interpretació del Codi penal?

—Temo que el que estan gestant sigui dret penal d'autor. És a dir, el dret penal que s'aplica a l'enemic. Dret penal fet a mida en funció del cas i la casuística, sense cap mena de seguretat jurídica. Si ens volen condemnar, com crec que passarà, canviaran tota la jurisprudència del Suprem. Hi ha manuals sencers de dret penal que expliquen en què consisteix la desobediència i la prevariació. Faran innovació jurisprudencial. Tot això existeix menys si ets catalanista i independentista.

—Quan vostè declari com a encausat, també traslladarà part de la responsabilitat als voluntaris?

—Des que es va anunciar que es faria, es va dir que seria gràcies a la participació dels voluntaris. Sense aquests voluntaris, no hi hauria hagut 9N. Aquí hi ha qui ha volgut buscar tres peus al gat...

—Però al final la Generalitat estava al darrere de tot.

—Jo he sentit en seu judicial el president Mas dient que ell era el responsable de tot. És tan veritat que el president Mas és el responsable polític final del 9N com que el Govern va mantenir la convocatòria, que jo era el responsable jurídic final i que sense voluntaris no s'hauria fet. Jo no pretenc fer veure que això no ho van fer voluntaris, com tampoc que el Govern no hi estava implicat.

—Què faran quan arribin les inhabilitacions?

—Primer, cal saber en quin moment arriben, perquè, si som un país independent, ja poden anar arribant les inhabilitacions. Segon, és una decisió que hem de prendre col·lectivament. L'Estat buscarà una mesura exemplaritzant, de càstig per allò que es va fer i de dissuasió per si algú s'atreveix a tornar-ho a fer, o a fer quelcom semblant, que no agradi. Perquè al final el tema no és saltar-se la llei, que no ens la vam saltar, sinó que vam fer una cosa que a ells no

els va agradar. Si busquen exemplaritat, haurem de respondre també amb exemplaritat.

—En què es tradueix això?

—És una decisió col·lectiva i s'ha de prendre en el moment corresponent. No s'ha d'avançar res per una pura raó de tàctica. És que estem en un conflicte. I quan un està en un conflicte, no pot anar anticipant les decisions que prendrà. T'has de guardar una part de tàctica i de contemplar escenaris alternatius. Però si ells busquen exemplaritat, haurem de respondre amb exemplaritat.

—Defensen que el 9N no van desobeir. Ho faran el setembre, si és necessari?

—No comparteixo la idea de la desobediència. Jo sóc partidari d'obeir el mandat del Parlament de Catalunya. Són ells els qui incompleixen les lleis més elementals. Són ells els qui posen les seves pròpies lleis a la picota.

—Però s'haurà de celebrar fora del marc legal espanyol, que és el que avui regeix.

—Tindrem un marc legal propi. Per què ha de ser el marc legal que regeix?

No comparteixo aquest marc mental. El concepte de desobediència incorpora assumir que el marc legal de referència és el dels espanyols, el marc legal que volen imposar els altres. Per què no pot ser el català? Ja sé que no està fet des d'aquesta perspectiva, però em sembla un posicionament de submissió.

—Creu que l'Estat espanyol es quedarà quiet?

—Clar que no. Però jo no els reconixeré segons quines legitimitats per actuar. I ells ho tindran molt difícil, perquè tenen unes limitacions que són

noves en termes històrics: no poden utilitzar la força i estem en un context de llibertat i democràcia. A la gent ja no se la venç; com a màxim se la pot intentar convèncer. Espanya no està acostumada a moure's en un escenari democràtic i de llibertat; els grinyola tot. I la prova és el ridícul que fan. Per això és important saber adequar el discurs a l'època.

—Acceptant això, continua havent-hi reptes, com el reconeixement internacional o la interpel·lació dels votants del "no".

«Rajoy està disposat a dialogar amb Trump, que sí que vol construir murs, però no vol fer-ho amb el president de la Generalitat, que el que vol és que es pugui votar»

→ —Efectivament, són reptes que tenim. Però el principal repte és tenir una majoria social a favor de la independència, que jo crec que la tenim a l'abast però no l'hem consolidat. Si, a més d'això, l'Estat espanyol, amb aquesta falta de destresa que té, amb aquesta baixa qualitat democràtica i jurídica, ens dóna oportunitats per acabar de convèncer gent interna i la comunitat internacional, ho hem d'aprofitar. I en aquest context, el concepte de desobediència ens fa febles davant bona part de la societat catalana que hem de convèncer i davant la comunitat internacional.

—A Madrid es percep alguna cosa de l'anomenada operació Diàleg?

—És una operació de propaganda, que la fan per convèncer-se a alguns d'ells mateixos... Hi ha una cosa que no poden evitar: que quan van a l'estranger, els preguntin per Catalunya. Llavors ells necessiten poder explicar que a Catalunya s'aplica la llei (i som nosaltres qui la desobeïm) i que són partidaris del diàleg (i som nosaltres qui no volem parlar). Però és pura propaganda. Sense anar més lluny, hem vist que Rajoy està disposat a dialogar amb Trump, que és un senyor que sí que vol construir murs i no se n'amaga pas, i en canvi no vol dialogar amb el president de Catalunya, que el que vol és que es pugui votar.

—Segons l'últim CIS, el PDECat cauria en unes eleccions espanyoles...

—Bé, jo a l'últim CIS he vist que estem igual que a l'anterior.

—Em refereixo en comparació dels resultats de les últimes eleccions.

—Jo ja vaig dir que aquests resultats no m'agradaven. Però també forma part de la propaganda presentar que allò que nosaltres representem està mort i enterrat. Posem dades. Convergència i Unió fa deu anys tenia deu diputats; ara en tenim vuit. El PSC en tenia 25 i ara set. Qui ha fet el sotrac són els socialistes. En canvi, el relat es construeix sobre el PDECat.

—El 2011 eren la primera força en vots i escons (16) i avui són al Grup Mixt.

—Que a nosaltres ens hagin aplicat una lectura del reglament determinada i ens hagin donat tracte d'Herri Batasuna no vol dir que hàgim deixat d'existir. Que ens privin d'anar a determinades televisions a l'Estat espanyol no vol dir que nosaltres no existim.

—I per què no ho fan amb Esquerra tot això, que avui és el primer partit independentista?

—Perquè forma part de la minimització del que identifiquen com a perill greu, que és que nosaltres estem defensant l'independentisme.

—Els no són independentistes?

—Sí, i ho han defensat sempre. Però ells també han demostrat que, malgrat defensar sempre l'independentisme, en altres èpoques feien Montilla president, que no és exactament una política independentista. Pots estar-hi d'acord o no, però a Madrid identifiquen que el perill per la unitat d'Espanya som la gent del PDECat. Per això nosaltres estem

processats i altres no ho estan. Van estar set anys en el Govern de Catalunya i no han estat mai processats per posar les urnes. No és un retret a ERC, sinó situar les coses.

Jo, tot això, ho dic amb aquesta veu veu veu perquè darrere d'aquest discurs de minimització del PDECat hi ha la voluntat de fer creure que l'independentisme és residual. Com sé que les coses no són així, les situo en el seu context. No puc estar eufòric pels nostres resultats, però tampoc accepto que es presentin les coses com no són.

—Vostès denuncien una operació de l'Estat contra l'independentisme en l'operació Pika, pel moment escollit, que certament no sembla casual. Però al final la crítica sembla més al quan que no pas al què.

—També critiquem el què. El què és que no sabem ni de què se'ls acusa. El què són unes detencions que no ordena cap jutge. El què és la manera de procedir. Jo tinc absoluta tranquil·litat que les coses s'han fet bé.

—Llavors tot es va fer bé en l'antiga Convergència?

—Que jo tingui constància, no hi ha hagut finançament irregular, de cap manera. I que jo ho hagi pogut veure amb els meus ulls, encara menys. Al contrari, fins i tot he pagat quotes complementàries per ajudar al finançament del partit.

—En un moment que el PDECat ha apostat per lideratges nous i frescos, com Marta Pascal i David Bonvehí, que Artur Mas no acabi de marxar no és un llast?

—Cadascú pot jutjar-ho com vulgui. Sincerament, jo crec que no. Al senyor Mas el va votar la militància del PDECat, i ho va fer molt massivament. De fet, és el que va tenir més vots de tots. Estem en un moment molt convuls i el president Mas i tots plegats hem decidit que aquí no es descarta res ni ningú. Ja prendrem la decisió quan toqui. Ara no estem treballant en un escenari electoral. Estem treballant en un escenari de referèndum. ●